

MÚSICA

Retorna als escenaris després de 16 anys el grup de punk-rock Inadaptats

TECNOLOGIA

Deep Nostalgia, el programa que permet fer animacions de fotografies

ECONOMIA

La difícil solució a la regulació del mercat del lloguer

MAGAZÍN

Divendres, 26 de març de 2021

GERARD QUINTANA

**"Els músics
quedem fora
de la cultura"**

ENTREVISTA

GERARD
QUINTANA

“Si escrivim, és per assumir reptes. Em considero un aprenent d’escriptor, i també de músic. Si un dia deixo de ser aprenent, deixaré de fer les dues coses”

Gerard Quintana (Girona, 1964) es va donar a conèixer com a novel·lista ara fa dos anys amb ‘Entre el cel i la terra’. El líder de Sopa de Cabra va sorprendre en el seu debut, i ara es consolida plenament com a escriptor amb ‘L’home que va viure dues vegades’ (premi Ramon Llull 2021). Una novel·la de plantejament més arriscat, on parla de vida i mort, de les vides que potser no hem viscut, i del poder de la literatura. Tot comença amb una tragèdia en una platja d’Eivissa, l’any 1999.

Text: Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

No és habitual començar una novel·la explicant el que podria ser el desenllaç: la Maria i els seus fills s’ofeguen al mar. A partir d’aquí...

És una decisió. Al començar a escriure no la tenia presa, ho vaig fer al cap d’un parell de mesos. Començar per aquest final em permetia dedicar-me després a com explicar les coses. El personatge que portarà el pes de tota la història, en Salvador Martí, encara és l’absent. El recuperarem, sabrem d’on ve i entendrem quin impacte té per a ell perdre allò més important. I a la segona part, veurem què fa per tirar endavant quan sembla que no hi ha camí ni horitzó.

Ho aconseguirà, si és que també podem avançar això.

Per això dic que és una novel·la vitalista. Veurà que hi ha altres maneres de viure, que quan somiem també estem vius, i en els somnis és capaç de retrobar la seva família. Arribarà un moment que pensarà que *l’altre* és el que està despert, i ell en realitat és el que somia. Serà capaç de travessar els límits de la realitat per sortir-se’n.

Aquesta novel·la és diferent d’*Entre cel i terra*, que tenia una estructura que podríem qualificar de més convencional.

En aquesta vaig buscar la ficció lluny de mi, i la vaig dotar d’un context molt versemblant i documentat, fidel a la realitat i amb referents històrics que tots coneixem. Suposo que era una manera de sentir-me segur, en la primera novel·la. *L’home que va viure dues vegades* és més agosarada, més ambiciosa literàriament parlant. Si escrivim és també per assumir reptes. Igual que si fem música. Jo no em considero ni músic, al cap de tants anys, sinó un aprenent de músic. I d’escriptor. El dia que deixi de ser un aprenent, deixaré de fer una cosa i l’altra.

I ara què ha fet de diferent?

M’he vestit de miner i he baixat a les meves caveres. I m’he alliberat del lligam amb la versemblança, amb la realitat documentada, i la poso en dubte, la realitat. Hi ha un personatge, el Boig, que li demana al protagonista què és més real, el Quixot o Cervantes?

En l’imaginari universal, el Quixot!

Sí, perquè tot i ser un personatge de ficció forma part del món que ens hem construït. Fins i tot serveix per definir un arquetipus. Més endavant, hi ha una altra cita en què parla de Picasso i diu que la més gran abstracció és la representació més fidel de la realitat. La realitat és la invenció comuna que acordem entre tots. I cadascú la interpreta de forma diferent. La novel·la parla d’aquesta manera dual d’entendre la realitat: la vida i la mort, nosaltres i ells, els bons i els dolents... I tot són dues cares de la mateixa moneda: la vida sense la mort no existeix, tal com no existeix sense naixement. Però en comptes d’entendre aquest cicle d’etern retorn, ho mirem de manera lineal, simplificada.

Aquesta visió del món que hi ha en el rerefons de la novel·la, adquireix una nova dimensió en el moment que estem vivint?

Es fa molt evident ara, amb aquesta realitat que ha saltat pels aires, que intentem reorganitzar però encara no podem... Estem coartats per un fet que no preveïem. I al mateix temps, la interpretació de la realitat cada cop és menys compartida, està més polaritzada. Estem en un moment històricament irreplicable, a nivell global. Davant d’uns reptes nous de planeta, però amb l’herència decimonònica dels estats-nació que no serveix davant d’aquests reptes. I com diu Eudald Carbonell, no ens hi podem encarar sense consciència d’espècie.

El somni, en la novel·la, no és una manera d’evadir-se de la realitat. El protagonista hi recorre, els transcriu fins i tot, però com una altra forma de realitat que li és més plaent.

Quan somiem, no tenim el control. El conscient

és com la punta de l'iceberg. Freud, a qui també esmento, deia que en el subconscient hi amaguem el dolor, allò que ens fa mal. Potser per això, i perquè no tenim el control quan somiem, vivim més intensament això que la vida de la qual tenim el control. El protagonista s'adona que malgrat haver-ho perdut tot, ho pot retrobar-ho en els somnis. Hi pot retrobar la seva dona i els seus fills, no vol renunciar-hi i en vol fer la seva nova realitat. Per això cito Lewis Carroll, Mikhaïl Bulgàkov, Thomas Mann... autors que han parlat de com n'és de fràgil la realitat i com la ficció ens ajuda a fixar-la. Darrerament, en les dedicatòries hi escric que la ficció pot ser un punt de trobada i la realitat, un salt de pas cap al poema.

La poesia és, doncs, el punt culminant, el cim?
Té la capacitat d'expressar allò que és més complex i invisible, que a poc a poc anem intentant desxifrar. És com una fórmula alquímica. Els poetes que ressonen al cap d'en Salvador han anat allà on ningú més pot anar, han tornat i ens ho han explicat. Alejandra Pizarnik, Sylvia Plath, Gerard de Nerval fins i tot... són poetes que van anunciar el seu final. Tot això l'acompanya com una motxilla, al protagonista. Però no es deixarà vèncer, és una novel·la amb molta vitalitat, tot i que travessa inferns. Jack Kerouac deia que tot ja ha passat alguna vegada i, per tant, tot ja és mort. Què ens queda? Doncs la poesia per reviuire el *cadàver comú*, i buscar la bellesa fins i tot en allò que ens desagrada. Aquí en faig una reivindicació, en certa forma: els poetes són els més prescindibles, però són els més perillosos, perquè algú que necessita inventar una altra realitat és un dissident.

Tot això fa que no tingui una lectura unívoca? Cada lector se la farà seva d'una determinada manera, la novel·la?

Aquest llibre m'explica moltes coses de qui l'ha llegit: per què des d'aquest punt de vista, per què s'ha fixat en això o en allò... És engrescador, com un joc de miralls. Hi ha gent que se'l llegeix d'una revolada, i altres que em diuen que han de recular per saber si són en el món real o no. A uns els atrau el protagonista i a altres, un personatge que potser apareix només en dues o tres pàgines.

Tot el món de referències literàries que apareix, i al qual ara fèiem referència, és el que configura Gerard Quintana? En el fons, parla de vostè mateix?

Compartim pseudònim, fins i tot. Ell escriu els seus llibres com a Pere Ponsatí i jo vaig presentar-me al premi amb el pseudònim de Pere Ponsatí. Fins i tot, Salvador Martí podria ser Gerard Quintana –o al revés– si les coses, en un cert moment de la vida, haguessin anat d'una altra manera. Si jo hagués dit que no a aquells peluts que em van demanar lletres per a una cançó i hagués continuat escrivint els meus poemes, com abans? I si algú hagués aparegut en aquella platja i hagués tret de l'aigua la dona i els fills d'en Salvador Martí? Cert que jo li he donat moltes coses de mi: la introspecció i la timidesa de petit, aquest refugiar-se en els llibres...

La sort de tenir l'oncle llibreter, i la llibreria Geli de Girona, que ja vèiem en la novel·la anterior.

Que ara ha fet 142 anys, per cert! Tot això ho comparteixo amb el protagonista. I aquella casa *okupada*, on també hi érem nosaltres...

És conscient que demana al lector que l'acompanyi en un viatge més costerut?

És com m'agrada llegir a mi. M'agraden aquells llibres que et fan aturar de tant en tant i pair allò que has llegit, o tornar-hi. Que suggereixen i que em plantegen noves mirades. Si hi ha gent que no coneix alguna cita, per exemple, m'agradaria que les anés a buscar. Que el llibre sigui fèrtil, en aquest sentit.

Quan va guanyar el premi, va tornar a haver-hi algunes reaccions de l'estil donen el premi a un famós. Encara l'afecten o hi va posar la pell dura amb el primer?

Em commou una mica. Em desperta una certa compassió cap al que és capaç de fer una crítica *avant la letre*. Que el llegeixin primer i després podran parlar de com n'és de bo o de dolent el llibre, i no d'en Gerard Quintana. Recordo una conferència que vaig anar a veure fa anys a Girona, del poeta Agustín

“Si jo hagués dit que no a aquells peluts que em van demanar una lletra per a una cançó, i hagués continuat escrivint els meus poemes, com abans?”

García Calvo, que parlava dels sonets de Shakespeare. I va començar dient: “*Señoras, señores, a mi Shakespeare me importa una mierda!*”. Hi va haver gent que va marxar i tot. Tot seguit va dir que havia vingut a parlar dels seus poemes, que tant li feia qui els escrivís perquè estaven més enllà de les virtuts o les misèries de l'autor. I si havien transcendit, era perquè ens expliquen, més enllà dels detalls biogràfics. Els millors autors que conec, els que més m'agraden, et tracten amb respecte. Encara que potser per dins pensin que no els agrada el que fas.

És pel fet de ser cantant, potser?
Crec que em tractarien diferent si fos enginyer, per exemple. Això retrata com alguns consideren el món de la música. Sembla com si trobem malament que un que participa en una feina creativa participi d'una altra expressió. Els músics quedem fora de la cultura, en el *calaix* de l'oci i l'entreteniment. Ara hem vist com les sales de concerts no estan regulades per Cultura sinó per Interior. Seguim al marge, en certa forma.

Com a president de l'Acadèmia Catalana de la Música ha estat molt crític amb la gestió del Departament de Salut en els darrers mesos.

El sector estava totalment aturat, i en molts casos hi continua al cap d'un any. En alguns casos perquè té prohibida l'activitat, com les sales de concerts. La idea era treballar per fer-la possible, per conviure amb aquesta situació que ja vèiem que s'allargaria. Tot això ha costat molt. Aconseguir el primer assaig clínic que es va fer a la sala Apolo del desembre passat, per exemple, va costar mesos i va haver-hi situacions tenses. Sí que es va notar un canvi amb

l'entrada del doctor Argimon, amb qui estem tenint reunions, juntament amb el doctor Clotet i amb la Conselleria de Cultura. Aconseguir aquest treball interdepartamental, no sabem si per qüestions polítiques, era pràcticament impossible.

Com està la situació, ara mateix?
Encara no sabem ben bé on anem, tot i que hi ha l'horitzó de les vacunes. I més a prop, un altre assaig clínic, el que es farà aquest divendres al Sant Jordi en el concert de Love of Lesbian, amb el suport del mateix equip ampliat que ja va treballar en l'anterior de l'Hospital Germans Trias i Pujol. Crec que s'han aconseguit avenços, i portar la iniciativa per fer conviure la cultura i la música amb la situació que sigui. A escala europea, hi ha altres països que estan mirant d'afegir-s'hi per anar completant un treball que fa mesos que s'hauria d'haver començat.

Pot canviar la perspectiva dels festivals d'estiu, o serà molt complicat?

Com més gran, més complicat. I per això alguns dels més grans ja han anunciat cancel·lacions, tot i que encara n'hi ha que s'estan esperant. El problema d'aquest festival no és només que la logística és molt complexa, de milions d'euros fins i tot, sinó que és difícil d'aconseguir. Recordo una reunió, fa poc, en què els responsables del Primavera Sound parlaven de la necessitat de disposar de 800 persones en un sol dia per controlar els testos. El mateix doctor Argimon li va dir: “Si els troba, digui'm on són, perquè jo no els trobo”. Som on som, però també és cert que si comencem a treballar ara servirà potser per fer possibles els festivals de l'any que ve. Perquè, tot i l'horitzó de la immunitat, el futur està per escriure i la realitat et presenta reptes imprevistos. Està bé preparar-se per al que sigui.

I amb Sopa de Cabra, que havia de començar gira el mateix dia que es va declarar l'estat d'alarma? Ja tenen concerts?

Sí, va ser un gran impacte. Després de dos anys de feina amb el disc, el dia del concert al Poble Espanyol se'n va anar tot en orris. Vam aconseguir fer alguna activitat a l'estiu, amb els concerts al Camp Nou amb 800 persones... gairebé distòpic. Hem fet concerts com el de Sant Cugat, el de Vic... tots movent les dates. Segurament començarem de nou la gira de *La gran onada* a finals de juny, però les previsions no es poden fer més enllà de quinze dies. No serà un any normal.

OPINIÓ

Susanna Barquín

DE ROSSEGONS

Estil de vida

La presidència europea actual (hi ha una presidència europea, sí, amb una mena de govern, igual que hi ha un Parlament Europeu) és exercida per una dona. És la primera dona presidenta de la Comissió Europea (que és el nom del govern europeu), però per allò de les distàncies, i la poca informació sobre les competències i la incidència directa en les nostres vides, no ho hem celebrat prou. Diria que hi ha hagut més fasts amb la vicepresidenta nord-americana, ves que no m'equivoqui.

També hi deu tenir a veure que la presidència europea no és elegida per sufragi universal. El procés és curiós. Primer de tot, cal tenir present un altre òrgan, que és el Consell Europeu (que és un òrgan format pels caps d'Estat i de govern dels estats membres). El Consell Europeu ha de decidir, per majoria qualificada, la proposta de candidatura a la Comissió Europea. El Parlament Europeu haurà de votar la candidatura proposada, que serà elegida si obté una majoria de vots –més sí que nos– tenint en compte el nombre total d'escons, no els que hi són. Un cop elegida la pre-

sidència, els membres de la Comissió Europea són proposats conjuntament entre aquesta presidència i el Consell Europeu (recordem, l'òrgan format per caps d'Estat o de govern dels estats membres). El Parlament Europeu ha de votar per aprovar-ne la composició. Per a nosaltres, pobres mortals, tot això ve a ser que ells s'ho tallen i ells s'ho cusen. Per això, ens fa molta enveja el sistema

Ens fa molta enveja el sistema nord-americà, per mancances que tingui

nord-americà, per mancances que tingui. La qüestió és que hi ha una presidència europea i un govern europeu que es diu Comissió. Fins ara, tot era una entelèquia. O un *divertimento*. Com el del dia que l'excomissari d'Agricultura Fischler va tenir un moment *campetxano* mentre passejava entre oliveres: va agafar una oliva i se la va menjar. L'any Von

der Leyen, cognom de casada de l'actual presidenta de la Comissió, ha coincidit amb la pandèmia mundial (escric pandèmia mundial amb menys cangüeli que si escrigués pesta negra, que això sí que fa cosa). I si les primeres decisions que va prendre a l'inici van sorprendre, com la creació de la vicepresidència per a la Protecció de l'Estil de Vida Europeu, ara fan pena. Contractes que no poden ser públics. Vacunes que no arriben. Comandes que no són ateses i aquí no passa res.

Ens podem imaginar que un ajuntament o un govern autonòmic o el govern espanyol digués que no pot fer públic un contracte amb una farmacèutica?

Mentrestant, els europeus, que tenim vicepresidència de protecció d'estil de vida, sigui el que sigui això, que no en tinc ni idea, no sabem qui és el responsable de tot aquest malson. Ni sabem què fer per protestar, o perquè se senti la nostra veu. Diria que, finalment, el nostre estil de vida és resignació per esgotament burocràtic. No sé si li cal protecció.

Llorenç Capdevila

DE REÜLL

Barnils, avui

Al llarg del segle XX, i sobretot en temps de la República, nombrosos noms van elevar el periodisme en català fins a cotes de modernitat, independència i qualitat que no tenien res a envejar al que es feia en altres parts del món. Agustí Calvet (*Gaziel*), Eugeni Xammar, Josep Pla, Irene Polo, Josep Maria Planes... i tants d'altres van semblar una llavor imprescindible perquè, després del franquisme, hi hagués un rebrot prou sòlid.

Si un nom, però, destaca en les darreres dècades del segle és el de Ramon Barnils. Irònic, bel·ligerant, irreverent, compromès, incòmode, intel·ligent i directe, Barnils escrivia amb una desinhibició absoluta en l'anàlisi política, amb una naturalitat insòlita quan parlava d'independència i de Països Catalans, i sempre amb una llengua impecable i un estil aparentment frívol que feia més digerible la profunditat del contingut. Els qui als anys 80 flirtejàvem amb l'independentisme (que aleshores, davant del pragmatisme imperant, era una opció política força minoritària)

vam trobar en Barnils un veritable referent, les paraules del qual sovint explicaven allò que nosaltres tot just intuïem. Tota una generació de periodistes li reconeixen el mestratge. I ara tenim l'oportunitat de rellegir fins a un centenar i mig dels articles que va publicar al setmanari *El Temps* entre 1984 i l'any 2000. *Contra el nacionalisme espa-*

Tota una generació de periodistes li reconeixen el mestratge

nyol (3i4) és, sobretot, un recull d'articles d'opinió política i, dit així, podria semblar que, al cap dels anys, aquests papers puguin tenir només un interès històric. En llegir-los (o rellegir-los), però, t'adones que la majoria de peces, en el fons, són d'una rotunda actualitat. I això diu molt poc de com hem avançat com a país, i alhora diu molt de la

capacitat, l'olfacte i el to periodístic de Ramon Barnils.

El menyspreu quotidià a què se sotmet la llengua catalana, aquell tic nacionalista tan espanyol de considerar nacionalistes només els altres, la no-supervisió del franquisme, la decepció davant la transició, la llengua de TV3, l'opció independentista com una opció política seriosa, el constitucionalisme dels partits d'obediència espanyola, la monarquia, l'Europa dels estats... són alguns temes que avui mateix podrien alimentar (i alimenten) columnes d'opinió.

La mirada de Barnils sobre aquests temes resulta, a més, del tot actual i pertinent. Són articles directes, que van al moll de l'os, que apunten i llancen el dard, sense paràfrasis pedants ni excursions inútils, que reparteixen a dreta i esquerra, com si els hagués pensat per quan, l'any 2021, amb més d'una dècada de procés independentista a l'esquena, els llegiríem lectors decebuts per la incapacitat d'alguns partits catalans de posar-se d'acord en qüestions essencials i de distingir entre rivals i enemics.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Aval

Definitivament, a la gent ens agrada ser enganyats. En política, donem per bones propostes que sabem que no es compliran i ens adherim al primer *galtes* que sap connectar amb els nostres malestars tot prometent-nos la redempció encara que s'intueixi que és poc més que un decorat de cartró-pedra. No sé ben bé per què, la figura de l'estafador ens atrau, ens acaba per resultar simpàtica i li comprem el relat entabanador encara que tot apunti que és pura bijuteria. Tant hi fa, ens volem creure la història que se'ns explica encara que sigui poc més que paper mullat embolcallat amb purpurina. No parlo ara de política, almenys no d'aquesta en el sentit literal del terme. Em ve al cap aquesta reflexió arran de l'assalt al Futbol Club Barcelona que han perpetrat Joan Laporta i els seus, tot sigui dit, per mitjà d'unes eleccions i, hi ha que diria, de forma completament democràtica. Des del primer dia que va anunciar que volia repetir ha comptat amb molts mitjans per fer soroll i projectar-se, amb el suport incondicional i acrític de bona part del periodisme esportiu, tot practicant una exitosa estratègia comunicativa digna de qualsevol dels moviments populistes que campen per Europa. Ha obviat, i ningú li ha fet retret, del seu historial al club amb malbarataments ostentosos de nou ric, ús de jets privats, els negocis particulars amb la filla del dictador d'Uzbekistan utilitzant jugadors de l'equip, moviments de diners amb fitxatges difícils d'explicar o, també, l'ensorrament del Reus Esportiu. Ha sabut connectar amb la tendència a

la melancolia de l'aficionat blaugrana abstret encara amb "el millor Barça de la història" que s'associa a l'època de Laporta i Guardiola. Es podria recordar, però que ningú ho vulgui, que aquells èxits tenen a veure amb una generació irrepetible de jugadors amb gran talent i que l'opció Guardiola va ser la tercera després que diguessin que no a apostes prevalents com la de José Mourinho.

Amb Laporta i el seu seguici, el soci barcelonista, més aviat conservador i d'una certa edat que podria fer pensar erròniament que seria més donat a la prudència, s'assegura molta sobreactuació, declaracions testosteròniques, un pujat to patriòtic i una gestió econòmica que, probablement, acabarà entre malament i molt malament. L'adult del grup en aquests temes, Jaume Giró, ha plegat abans de començar i el que el substitueix és un ric nou que ha decidit *comprar-se* el càrrec fent una aportació a l'aval que necessitava Laporta. Molt tranquil·litzador. I és que el tema de com s'ha portat la qüestió del preceptiu aval de la nova junta directiva hauria d'haver encès les alarmes fins i tot dels més conformistes i ja no diguem d'un periodisme esportiu que continua sense dir res, en un acte de complicitat que justament no els correspondria. Segons la llei de l'esport, les directives han d'aportar en els clubs esportius avals per valor del 15% del pressupost. En aquest cas, 125 milions d'euros. Sorpren que la nit de la victòria no el tinguessin ni tan sols emparulat. Van creure que, en cas de guanyar, algú el posaria i, sobretot,

convertirien en un problema del club una cosa que corresponia a Laporta i els seus. El Banc de Sabadell, previngut, només hi va posar 30 milions i encara amb els consegüents contraavals pertinents amb el patrimoni dels membres de la junta. És aquí on apareixen avaladors de darrera hora que actuen com si compressin participacions d'una societat que es diu "Barça", exigint no contrapartides dels avalats, sinó del club al qual a més pagarà els interessos pertinents d'aquesta aportació tan *desinteressada*. Jaume Roures ja sabem com s'ho cobrará. D'aquí a no gaire se li entregaran els drets televisius i suposo que, com ha fet a França, senzillament no els pagarà. Tot això en un club en hores baixes: 1.100 milions de deute, 850 milions d'ells a curt termini, un fons de maniobra negatiu de 700 milions i el camp de joc per rehabilitar o fer de nou, a més d'haver de renovar una plantilla de valor molt deteriorat. A 30 de juny, les xifres seran de fallida i algú podria instar el concurs de creditors. Llavors és quan apareixerà algun fons d'inversió salvador, que probablement ja està connectat i treballant en el tema, i s'acabarà com una societat anònima. Ningú es recordarà ja del "soci", com deia sempre l'expresident Núñez. Com que és un tema passional, l'afició futbolística ho aguantarà tot i com serà que no es trobi la manera de culpar els de fora. Potser ens ho mereixem. Hem fet tot el possible perquè ens prenguin el pèl i se'ns en riguin a la cara. Amb aquestes apostes que fem, què pot sortir malament?

August García

Reivindicació de Gianni Rodari

L'any 2020 va ser l'any Rodari, centenari de l'escriptor, pedagog i periodista italià. A casa nostra se'n va fer un monogràfic al programa *Ciutat Maragda* de Catalunya Ràdio, un número de la revista *Faristol*, algunes reedicions, una antologia nova i un espai al web Gènius de les Biblioteques de la Diputació de Barcelona. No voldria oblidar els actes a les biblioteques (sempre les biblioteques!) i els espectacles de Rahmon Roma o la Berta del Poblet. La llista, tot i ser llarga, no fa prou justícia al que Rodari ha significat al nostre país, tant en l'àmbit de la literatura infantil com en l'educatiu.

Rodari va entrar a Catalunya gràcies a Concepció Zendrera, traductora i editora d'Editorial Joventut. El va conèixer personalment i animà Teresa Duran

a traduir al català (1982) les *Favole al telefono* (1962). Va fer que Rodari vingués a algunes escoles d'estiu de l'Associació de Mestres Rosa Sensat, on va connectar de seguida amb els docents, llavors en plena renovació pedagògica. Aquella febre per Rodari s'encomanà també a escriptors i traductors i es manté viva encara avui: Pep Albanell, Miquel Obiols, Teresa Duran, Miquel Desclot, Pau Vidal...

La revolució rodariana es mou en dos eixos. En primer lloc, juntament amb Andersen, Grimm o Collodi, renova el conte infantil alliberant-lo dels esquemes didàctics tradicionals. Seguint les petjades dels surrealistes i els *nonsense* (Breton, Edward Lear...) dota el gènere d'una creativitat desbordant, acompanyada de l'humor i el joc amb la llen-

gua. És una literatura que tracta de tu a tu els nens i els anima a capgirar el món, a crear-ne un de nou més just i solidari.

L'altra gran aportació de Rodari va adreçada als educadors. Fruit de les seves lectures (Novalis, Gramsci, Propp, Vigotski...) i, sobretot, de les experiències viscudes a les escoles que visitava, redacta la seva obra cabdal: la *Grammatica della fantasia* (1973), on intenta sistematitzar els procediments creatius usant la imaginació com a forma de coneixement perquè, com deia ell, "sempre hi ha un nen que et pregunta: Com s'inventen les històries?". Crec que la millor resposta és continuar recordant Rodari a les aules, a les llars, a les llibreries, a les biblioteques, als escenaris...

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Teresa Costa-Gramunt

Exlibris:
homenatge
a Riquer

EX-LIBRIS. A. DE RIQUER

Autors: AAVV

Il·lustracions: Alexandre de Riquer

Editorial: ACE i Contratalla

Lloc i any d'edició: Tarragona, 2020

Nombre de pàgines: 56

L'Associació Catalana d'Exlibristes (ACE), fundada l'any 1989, s'ha adherit a la commemoració del centenari de la mort d'Alexandre de Riquer (1856-1920) amb l'edició d'un número monogràfic de la seva revista semestral dedicat a una de les figures artístiques més rellevants del modernisme simbòlic a Catalunya: "Amb motiu d'aquesta efemèride, hem decidit dedicar aquest número de la nostra revista en record, homenatge i admiració al més gran exlibrista del modernisme del nostre país".

Al text d'obertura editorial de la publicació on es fa un atractiu repàs de la singladura personal i artística de Riquer, "El mestre d'exlibristes Alexandre de Riquer i Inglada", el segueixen els articles "Alexandre de Riquer a la Biblioteca de Catalunya en el centenari de la seva mort", que signa Xavier Soler Àvila i fa referència al material gràfic d'Alexandre de Riquer custodiat a la Biblioteca de Catalunya; "Sota el signe de l'alquímia", que signa qui escriu aquest comentari i comissària de l'Any Riquer, fa referència a l'exlibris que l'any 1900 Alexandre de Riquer va dissenyar al seu nom; a "Algunes observacions sobre els exlibris d'Alexandre de Riquer", l'estudiós d'aquesta face-

ta artística, Joan-Lluís de Yebra, amplia la seva recerca sobre els exlibris de Riquer; clou aquest número especial que s'il·lustra amb imatges dels exlibris d'Alexandre de Riquer "El japonisme d'Alexandre de Riquer", que signa Ricard Bru, que ha estudiat la influència del japonisme en el conjunt de l'obra d'aquest modernista arquetípic que va ser Riquer.

Aquests articles publicats a la revista *Ex-libris* són una important i significativa contribució a l'Any Alexandre de Riquer, que entre els seus propòsits hi ha el d'avançar en l'exploració, visualització i revaloració de la seva exuberant creativitat desplegada tant en l'àmbit de l'art pur com en el de les arts aplicades.

En aquesta edició de la revista *Ex-libris* en record d'Alexandre de Riquer que porta el número 68, hi ressalta la imatge de la coberta: un recordatori en ella mateixa, ja que reproduïx la coberta de la revista *Ex-libris* número 33 publicada l'any 2006 amb motiu dels 150 anys del naixement de Riquer.

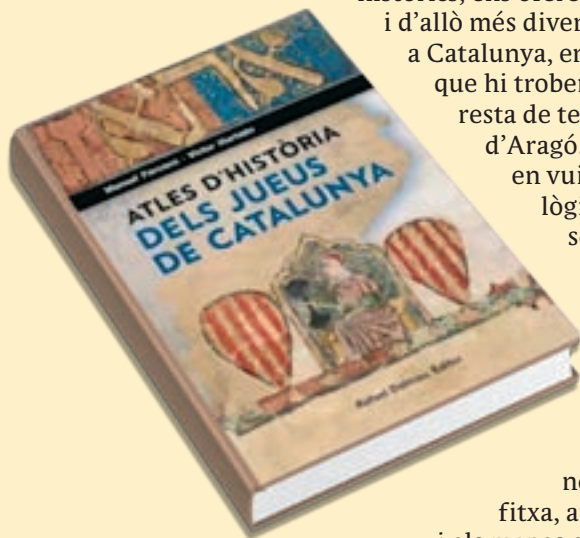
L'Associació Catalana d'Exlibristes va editar aquest número dedicat a Alexandre de Riquer en reconeixement a l'introduïdor de l'exlibris artístic a Catalunya.

Pere Martí i Bertran

Els jueus
catalans
a l'abast

La presència de jueus a Catalunya és un fet que la toponímia, les restes arqueològiques i la documentació molt diversa corroboren sense cap mena de dubte i des d'èpoques molt remotes. Manuel Forcano, un dels grans especialistes catalans sobre judaisme, i Víctor Hurtado, un dels cartògrafs més reconeguts del nostre país pel que fa a mapes històrics, ens ofereixen una síntesi magnífica i d'allò més diversa de la història dels jueus a Catalunya, en un sentit molt ampli, ja que hi trobem molta informació de la resta de territoris de l'antiga Corona d'Aragó. L'obra està estructurada en vuit capítols, ordenats cronològicament, des dels primers segles de la nostra era fins al segle XXI. Cada capítol té un nombre variat d'unitats (des de 4 el més breu fins a 32 el més extens) fins a un total de 88. Cada unitat ocupa dues pàgines, com si es tractés d'una fitxa, amb els textos explicatius i els mapes o plànols corresponents.

Una informació d'allò més rigorosa i documentada, i alhora amena i llegidora, que ens permet d'apropar-nos a la vida quotidiana dels jueus catalans (calls, rituals, estudis...); al seu paper en la societat (oficis principals, lligams amb la Corona...); a la relació amb els veïns, sobretot cristians, però també àrabs (conflictes, decrets i reglamentacions de tota mena...); a la importància dels jueus catalans en la cultura i en la ciència hebraïques (metges, filòsofs, traductors, poetes...); a les grans migracions, com poden ser les expulsions del regne de França l'any 1306 o dels regnes hispànics l'any 1492, però també de les petites com la dels xuetes

ATLES D'HISTÒRIA DELS JUEUS
DE CATALUNYA

Autors: Manel Forcano i Víctor Hurtado

Editorial: Rafael Dalmau

Lloc i any d'edició: Barcelona 2019

Nombre de pàg.: 205

mallorquins a la segona meitat del segle XVII o la relacionada amb la Guerra Civil (1936-1939).

El llibre és ple de curiositats i d'anècdotes, totes documentades, que ens il·lustren de les vicissituds que els jueus van patir al llarg dels segles: a la Corona d'Aragó, majoritàriament van ser propietat reial i eren una de les fonts principals d'ingressos del rei (pàg. 76ss); en molts períodes havien de portar distintius que els identifiquessin: "Els homes amb una rodella mig groga mig vermella cosida al pit, i les dones amb la marca penjada al front" (pàg. 155); "Abandonat el call de Perpinyà [1493], el rei catòlic va manar que fos transformat en 'barri de dones públiques'" (pàg. 159); que sant Vicent Ferrer en un dels seus sermons va arribar a dir que "els jueus són animals amb cua i menstruen, com les dones" (pàg. 152); etc., etc., etc.

Per als lectors d'EL 9 NOU, el volum pot tenir un interès especial, ja que hi ha nombroses referències a poblacions tant del Ripollès (Ripoll, Camprodon, Font Rubí) com d'Osona (Vic, Tona, Roda de Ter, Casserres, Collsuspina) als mapes, com deixa ben clar l'extens índex toponímic del final del volum (pàg. 193-202), tot i que he d'advertir que no és complet del tot, ja que no s'hi tenen en compte les aparicions de topònims en el text, només en els mapes. A més, un parell de poblacions tenen plànol específic del call corresponent: Camprodon (pàg. 82) i Vic (pàg. 91). Val a dir que per als lectors de Vic pot ser un bon complement al llibre d'Irene Llop *Vides i veus del call. Orígens i consolidació de la comunitat jueva de Vic* (Patronat d'Estudis Osonencs, 2019), ja que els permetrà de situar la comunitat vigatana en el conjunt de les existents a la Corona d'Aragó.

Per tot això i molt més, no em puc estar de recomanar-vos un llibre que, n'estic segur, no us decebrà i que us ajudarà a entendre millor molts fets històrics passats, però també alguns de ben recents.

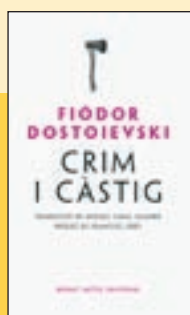
NOVETATS EDITORIALS

'Napalm al cor'

Pol Guasch
Anagrama

Aquesta és la novel·la guanyadora del Premi Anagrama Llibres de 2020, escrita per un jove autor de Tarragona que ha irromput amb força en el panorama literari català. Hi parla de dos joves que han crescut en una zona militaritzada, enmig de precarietat i intolerància. I que, malgrat tot, s'aferren a la militància, a la llengua, a l'esperança.

'Crim i càstig'

Fiódor Dostoievski
La Casa dels Clàssics

No és novetat la novel·la, és clar, però sí la traducció nova al català que n'ha fet Miquel Cabal, renovant la històrica versió d'Andreu Nin. L'edició que se n'ha fet commemora el bicentenari del naixement de l'escriptor rus, que en aquest relat va plantejar una gran pregunta: es pot justificar una mort per aconseguir un bé més elevat?

'Que Al·là em perdoni'

Laila Karrouchi
Columna

Al cap de 17 anys del seu gran èxit *De Nador a Vic*, l'autora continua parlant dels encaixos, no exempts de dificultats, que la convivència de diferents cultures porta a casa nostra. Aquí es planteja si és possible la relació de parella entre una noia de religió musulmana i un noi ateu; ella, d'arrels magribines i ell, autòctones.

'8 hores'

Pepe Gálvez i Alfons López
Pagès Editors

Neix una nova col·lecció dedicada a la novel·la gràfica, Doble Tinta, de la mà de Pagès Editors i el periodista Jaume Barrull. S'estrena amb *8 hores*, un recull dels fets i el context històric de la vaga de La Canadenca de 1917 que va permetre establir la jornada laboral de vuit hores. I d'una d'un gran personatge de la lluita obrera catalana: el Noi del Sucre.

'Herbes i flors de camps i camins'

J. M. Panareda / Brau Ed.

De la mà d'un dels grans especialistes en biogeografia de casa nostra, arriba aquesta guia sobre les plantes més humils, les que podem trobar en qualsevol camp i vora de camí. Són 364 plantes explicades en 157 fitxes amb informació, fotografies i uns magnífics dibuixos de Maravillas Boccio. Un llibre que, a més, és útil per a les sortides.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

Estació del cremallera

“ Els meus primers records de Núria es confonen amb les vaguetats i les il·luminades certituds de la infantesa. Encara la gent hi pujava a peu o cavalcant un animal segur. Però des de l'eixida de casa, a Ribes, es veia ja el tragí de les obres del tren, amb fressa de vagonetes i de pics, i l'esglai, de tant en tant, després de crits de: “Foc!”, de les barrinades. Fins i tot alguna pedra queia al rec que passava darrera de les cases, i les rentadores en romanien apartades mentre durava l'alarma. Hi havia gran activitat; la muntanya canviava d'aspecte i el bosc reculava, indefens, silenciós.

El sol d'aquells estius llargs i tendres! Qualsevol cosa em feria la cara. Cansament dels carrers costeruts, greuges de la meua inferioritat, fill de la vila, però infant de ciutat, davant dels nois avesats a tot! El fred de les baranes de ferro i dels pedrisos de vora el riu em calmava la cremor de les galtes, i hi havia el misteri de la nit de l'aigua blanca, sorollosa, veloç, amb fortors de reïna i de molsa... Mai no vaig veure Núria de prop, car el camí –mentre no hi hagués el tren, i, el tren, qui sap qui el veuria!– era arriscat i basardós, bo només per a un pelegrinatge de necessitat.

(...)

La gent de la vila pujava molt sovint a Núria, àdhuc els vells i els infants. No mancaven mai, les malalties i altres trasbalsos per a demanar gràcia a canvi d'una prometença. Els homes més descreguts oferien els vots més treballosos i se'ls veia empenent la pujada amb un infant a coll, ja ben crescut, miraculosament salvat de la mort. Alguns estaven malalts després i perdien alguns dies de sou. Les dones els seguien, de vegades llagrimejant: eren sacrificis tan grans per a homes que no creien en res! Hi havia tant d'amor i tanta força viril en el gest! A més, la pujada no sols fatigava: era perillosa.”

Joan Triadú

AUTOR

Joan Triadú
(1921-2010)

OBRA

'Llibre de la Mare de Déu de Núria'
Ed. Selecta, 1950

INDRET

Estació del cremallera de Núria

MUNICIPI

Ribes de Freser

COMARCA

Ripollès

Ara que el cremallera de Núria ha fet 100 anys és el moment per recordar aquest text de Joan Triadú que narra els records de quan el construïen i de com tradicionalment es pujava al santuari malgrat els molts perills que el viatge implicava. L'estació del cremallera de Núria es va construir l'any 1935 i posteriorment, el 1985, es va renovar en el marc de les obres per posar a punt tota la línia després que s'incorporés a Ferrocarrils de la Generalitat.

MARIA ROSA FARRE 8WIKIMEDIA COMMONS

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

165

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Pere Barnils i Giol (1882 - 1933)

Qui va ser Pere Barnils i Giol? Sabem que l'institut de Centelles porta el seu nom, però per què va destacar aquest personatge?

Pere Barnils va néixer el 20 de novembre de 1882, al número 20 del carrer de Jesús de Centelles, i de ben jove ja va destacar per la seva intel·ligència i creativitat; de fet, al poble se'l coneixia com "el savi de ca la Madrona".

Als 10 anys va ingressar al Seminari de Vic i va estudiar-hi humanitats, filosofia i teologia, fins al 1902, que va començar a treballar en el sector tèxtil i combinava la feina amb els estudis de francès i alemany. Encara li quedava temps per compondre algun poema que li va reportar algun premi literari.

El 1908 va guanyar una beca de l'Institut d'Estudis Catalans per anar a estudiar a Alemanya, on es va especialitzar en dialectologia. De fet, la seva tesi doctoral sobre el dialecte alacantí (1912) la va redactar en alemany i li va valer la nota màxima *magna cum laude*. L'any següent es va incorporar a l'Institut d'Estudis Catalans com a director de l'Oficina del *Diccionari general de la llengua catalana*.

Comissionat per l'IEC, el 1914, va viatjar a París, on va treballar als laboratoris de fonètica i, posteriorment, a Alemanya, on va participar en el I Congrés Internacional de Fonètica Experimental. L'octubre del mateix any es va instal·lar definitivament a Barcelona, després del casament amb Francesca Cuchí. A Barcelona, de fet, és on comença la seva tasca docent en una escola de sordmuts, després que fracassés el projecte del Laboratori de Fonètica Experimental de l'IEC. En aquest mateixa escola hi pot desenvolupar els projectes d'investigació i divulgació científica sobre fonètica.

Després de desvincular-se definitivament de l'IEC (1921) per retards en subvencions i diverses tibantors, inaugura en el seu domicili particular el **Laboratori de la Paraula**, on aplica la fonètica experimental per corregir els diversos trastorns de llenguatge (tartamudesa, afàsia, sordmudesa...). L'any 1930 publica l'obra *Defectes del parlar*, fruit dels nombrosos anys d'estudi i tractament d'aquestes anomalies. Com ell mateix comenta en aquesta obra, "en l'orgull d'haver sigut nosaltres els primers d'haver introduït la

fonètica experimental a la nostra terra [...] creiem un deure moral i professional d'ésser així mateix nosaltres els qui intentem la prova en la introducció de l'ortofonia".

El 1931 va crear la Secció Escolar Annexa al Laboratori de la Paraula com a centre d'ensenyament no oficial i, per fer-ho, va haver d'obtenir el títol de mestre a Lleida (1927) i, posteriorment, el títol de professor especialista en sordmuts a Madrid (1928).

Tot i que ben aviat va deixar de residir a Centelles, al llarg de tota la seva vida hi va estar molt vinculat. Hi venia a fer llargues estades que aprofitava per descansar de l'alt ritme de treball que s'imposava, escrivia poesia i pintava quadres. Va morir el 30 de gener de 1933, als 50 anys, de paratífus B al seu Laboratori-Escola i el van enterrar l'endemà al cementiri de les Corts de Barcelona.

Pere Barnils, doncs, ens ha deixat un llegat important en el camp de la fonètica catalana i de com es pot aplicar per corregir trastorns de llenguatge. És per això, per exemple, que el Centre de Recursos Educatius per a Deficients Auditius de Catalunya (CREDAC Pere Barnils) porta el seu nom.

ENGLISH IN A BITE

ANGLÈS
Springtime

Can you complete the text about spring with the following words?

warmer	equal	life	temperatures	bloom
festivals	hay fever	winter	symbol	equinox
summer	chocolate	tilts	solstice	resurrection
public	Christian	season	decorate	longest

Spring is the _____ that follows _____ and comes before _____, and is the time of year when _____ start to rise. Spring starts on the vernal _____, which is when day and night are _____ in length, and ends at the summer _____, which is the _____ day of the year. The weather gets _____ because the Earth _____ towards the Sun.

In many parts of the world, spring is when plants grow and flowers _____, and as a result, many people suffer from _____ more in the spring.

One of the most important _____ in spring is Easter, which is an important _____ celebration that commemorates the _____ of Jesus. In many countries around the world Easter is a _____ holiday. A common _____ of Easter is the egg, which represents new _____ and rebirth. In some countries people _____ eggs, and in other countries, people give each other _____ eggs.

CATALÀ
Primavera

Completeu el text de més avall que parla de la primavera. Feu servir les següents paraules:

Les solucions de la setmana anterior:

■ 1 spring; ■ 2 cat; ■ 3 tails; ■ 4 whale; ■ 5 seventh; ■ 6 pride; ■ 7 camper; ■ 8 pink; ■ 9 nine; ■ 10 pig

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

PROCOL HARUM

‘Procol Harum’

Repertoire, 1967

Aquest disc sense nom és el debut de Procol Harum, una de les bandes que es van “inventar” el rock psicodèlic a mitjan anys seixanta del segle XX. No, el disc no té nom, però només cal saber una cosa: la primera cançó que sona quan el poses al reproductor és ni més ni menys que “A Whiter Shade of Pale”, famosíssima durant aquells anys i que encara avui agrada tothom que l’escolta. És el típic cas d’una cançó més popular que el grup que la va compondre, cantar i gravar. En alguns moments, a “A Whiter Shade of Pale” té algun acord de l’“Aria de la Suite n. 3 en Sol menor” de Johann Sebastian Bach, cosa que Gary Brooker, compositor, pianista i cantant del grup, ha reconegut. Potser va ser la primera cançó de rock amb aires de música clàssica, que tant es va prodigar a la dècada dels setanta: el rock simfònic. En qualsevol cas, “A Whiter Shade of Pale”, la cançó preferida de John Lennon, és inoblidable i se n’han fet centenars de versions. Però al disc, dominat per la gran veu de Brooker i l’orgue de Matthew Fisher, hi ha molta més música, com per exemple “Conquistador”, un tema una mica més rocker, o l’instrumental “Repent Walpurgis”. Procol Harum encara existeix, però només queda Gary Brooker de la formació inicial; de fet, tenen programada una gira per Europa a principis del 2022. El coronavirus serà qui decidirà si es fa o no.

NOTES

Torna Inadaptats, baluard del punk-rock combatiu

Inadaptats torna. Una de les bandes més mítiques que hi ha hagut mai en el panorama del rock combatiu i el punk als Països Catalans ha reaparegut estrenant una peça nova, *Inacabats, però mai vençuts*. La banda de Vilafranca del Penedès no publicava material nou des que l’any 2004 van treure *Homenatge a Ovidi* (Bullanga Records). Un any després, a més, van dissoldre la banda i des de llavors només havien fet un parell de concerts testimonials. Els músics d’Inadaptats, però, no van plegar veles, ja que un cop van enterrar el grup van concentrar la seva activitat musical en Eina, una formació que van fundar plegats el 2008 i que es va dissoldre ara fa aproximadament dos anys. I ara,

després d’un temps de silenci, reapareixen amb el nom original i una cançó marca de la casa agressiva i directa plena de reivindicacions socials en favor de l’independentisme i el socialisme. El videoclip de la cançó (que,

per cert, Youtube ja ha censurat) és un recorregut fotogràfic per les moltes manifestacions que hi ha hagut els darrers anys. Mobilitzacions contra les injustícies socials, els desnonaments, el patriarcat i els feminicidis, el racisme, els presos polítics o la repressió i la brutalitat policial. La cançó, segons Inadaptats, “pretén visibilitzar la ràbia envers tot aquest conjunt d’injustícies” i fa una crida a prendre els carrers. La cançó s’ha gravat a Thrashoo Estudi, l’estudi del guitarrista de la banda, Txutxa, i la producció ha anat a càrrec de Xavi Cholbi, el bateria del grup. El que no ha aclarit Inadaptats és si aquest retorn és puntual o si vindran més sorpreses. De directes a la vista, de moment, no n’hi ha. Ho seguirem.

EL TEST

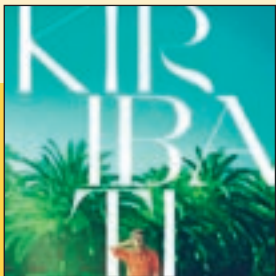
Edu G. (Cueva Mapache)

Primer instrument que vas tocar? El baix elèctric. **Primer grup del qual vas formar part.** Absolut. **Primer bolo en directe.** Amb Absolut a la Jazz Cava de Vic el 2007 o 2008. **Primer disc que et vas comprar?** *The Marshall Mathers* d’Eminem. **Quants discos tens?** Quasi mil. **Salva’n tres.** *Californication*, de Red Hot Chili Peppers; *Doolittle*, de Pixies, i *Sabroso Bacalao!*, d’Adolfo Echeverría y Su Orquesta. **Grups (o músics) de capçalera.** Red Hot Chili Peppers, Incubus, Curtis Mayfield, The Doors, The Stooges, Jimi Hendrix, Nueva Vulcano... **Un concert (com a públic) per recordar.** Lee Fields & The Expressions al Primavera Sound de 2018.

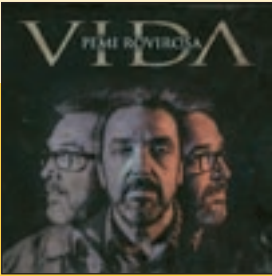
NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

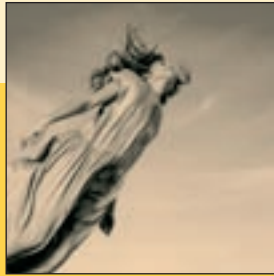
GUILLEM ROMA
‘Kiribati’

El millor remei per combatre el desànim i desconnectar de l’espiral coranavíric és administrar-se *Kiribati*. Un discàs on Roma fa de nou diana amb una col·lecció de cançons vitals i optimistes, tot i que també crítiques sobretot amb la deixadesa de tots plegats per aturar el canvi climàtic. L’àlbum s’obre amb la ballable *No fer tant*, una peça que s’hauria de receptor obligatòriament als que van atabalats i estressats tot el dia, i conté tresors com *La profecia*, on Roma canta amb Sílvia Pérez Cruz. Un duet celestial que reinventa el bolero. Imprescindible.

PEMI ROVIROSA
‘Vida’

Debut en solitari de Pemi Rovirosa, conegut sobretot per ser compositor i guitarrista de Lax’n’Busto, una de les bandes més exitoses del rock en català. *Vida* inclou 10 cançons noves amb lletres de l’escriptor barceloní Javier Gil i música del mateix Rovirosa i un *bonus track* que és *Per tu mare*, una peça repescada del repertori dels Lax. Al disc, que mescla peces en català i castellà, Rovirosa hi toca la guitarra i també es fa càrrec de la veu. Podria ser ell mateix, doncs, el nou cantant de Lax’n’Busto, que ara mateix estan congelats i sense cantant?

JUDIT NEDDERMANN
‘Aire’

S’ha fet esperar. Però finalment fa uns dies es va publicar el quart disc de Judit Neddermann, *Aire*. És el primer treball que la cantautora grava en castellà (tot i que també s’hi sent portuguès i català) i ho fa *empesa* pel seu vincle amb Alejandro Sanz, que l’ha apadrinat i fitxat per tal que el treball l’editi una multinacional. L’àlbum s’obre amb “Canta”, una declaració d’intencions que encomana bon rotllo (estil Guillem Roma), i segueix amb 10 talls més on destaca “Jo et canto a tu”, una peça dedicada a la seva mare que canta amb la seva germana Meritxell.

TECNOLOGIA

Tecnonews/AMIC

Deep Nostalgia, o la moda d'animar fotos antigues

MyHeritage és una companyia israeliana que ofereix un servei d'anàlisi de l'ADN la comesa del qual és tant conèixer el nostre origen genètic (per exemple, en el meu cas, sé gràcies a ells que tinc el 96,2% d'ibèric, el 2,4% de celta, i el 1,4% de nòrdic) com trobar parents perduts o altres de més o menys llunyans que desconeixiem. Tota aquesta informació s'acaba gestionant a través d'un servei en línia que acaba actuant com una sort de xarxa social de contactes motivats per la genètica comuna.

Aprofitant la mateixa tecnologia que s'utilitza per a la realització de *deep fakes*, MyHeritage llançava fa unes setmanes un nou i curiós servei que permet realitzar breus animacions de rostres fotografiats, sota el nom de Deep Nostalgia.

El que fa bàsicament aquest servei (per a utilitzar-ho, cal obrir compte en MyHeritage) és partir d'una foto fixa en algun format estàndard com JPEG (que ha d'estar en alta resolució) i, emprant aquesta tecnologia, generar un vídeo breu que mostra aquest rostre realitzant expressions, com a somriures, mirades, i lleugers moviments amb el cap als costats.

L'aplicació solament és vàlida per a l'animació

de rostres, no funciona animant el cos sencer (de fet, reconeix i retalla de manera automàtica el rostre a partir d'una foto de cos sencer), i tampoc pot treballar amb més d'un rostre en la mateixa imatge.

Però aquest sistema no solament treballa amb fotos: quadres i fins a dibuixos al llapis poden ser reconeguts com a rostres i animats com si corresponguessin a persones reals. Bon exemple d'això són algunes animacions de la Mona Lisa realitzades per usuaris que corren per

les xarxes socials. El resultat que ofereix és realment bo (provin-ho amb una foto d'algu conegut, o bé amb alguna de vostès mateixos per comprovar-ho), i la idea de la companyia és la d'animar les fotos antigues de familiars.

Malgrat que pot semblar una bona idea, la iniciativa ha dividit l'opinió pública entre els qui es mostren encantats, i aquells que ho critiquen perquè els resultats queden *rars*, ja que permet animar fotos de sers estimats que fa temps que van morir.

N'hi ha prou de donar un volt per Twitter per constatar la polarització que ha provocat aquest nou servei. Un usuari exposava molt resumidament la qüestió: "Mostra-li a la teva àvia una foto del teu avi movent-se, i veuràs quin 'patatús' li agafa."

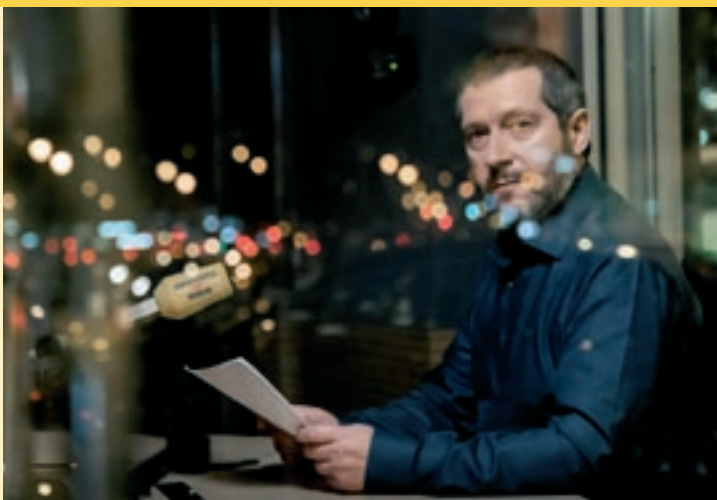
ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

La foscor de la condició humana

Durant quatre dècades i mitja la informació del que s'anomenava "successos" va tenir un nom propi a la Península gràcies al setmanari *El Caso*. Els assassinats, robatoris, crims i fets luctuosos que es produïen arreu de la geografia ibèrica foren objecte de seguiment d'aquesta capçalera madrilenya, que va arribar a tirar més de cent mil exemplars. El setembre de 1997 es va tancar *El Caso*, tot i que posteriorment internet n'ha reprès l'esperit en webs com la vinculada a Elnacional.cat amb versions tant en català com en castellà. El consum d'aquesta mena de periodisme sovint s'ha associat a la morbositat i la curiositat insana, i de fet *El Caso* va ser conegut durant molt de temps i de forma despectiva com "el periòdic de les porteres".

El retrocés en la lectura de paper ha tingut com a contrapunt la proliferació de cadenes de televisió de les últimes dècades. Alguns d'aquests mitjans menors integrats en cadenes generalistes emeten programes especialitzats de producció nord-americana com *Asesinato Perfecto* a DKiss, on la crònica negra està explicada a partir de repetir un cop i un altre la informació amb una tartamudesa galopant. Per això l'aparició ja fa més d'un any de la versió

televisiva de *Crims*, amb un destacable treball periodístic i una manera d'explicar minuciosament els fets, va ser un dels encerts més remarcables en la història recent de la televisió catalana.

L'ideòleg de *Crims* és Carles Porta, periodista del Pla d'Urgell que prèviament havia

estat corresponsal de guerra, havia dirigit una investigació sobre els assassinats de Tor que va ser reportatge televisiu i llibre, i que fa anys que reproduceix el mateix format d'investigació criminal per Catalunya Ràdio. Durant la primera temporada va aconseguir uns índexs d'audiència envejables, narrants successos que estan en el nostre subconscient, però que sovint ja havíem oblidat. Els casos de Brito i Picatoste, del zelador d'Olot o de Josep Talleda van mostrar-nos la cara menys amable de la condició humana, i la forma com la policia va resoldre'ls, sovint amb girs inesperats i sorprenents. L'aportació més valuosa va ser la del crim d'Helena Jubany, que va contribuir a reobrir un cas amb ferum de corporativisme judicial. Actualment, la segona temporada ens continua recordant setmanalment que el mal existeix, o si més no alguna cosa que s'hi assembla poderosament.

Dilluns, 3 de febrer de 2020

TV3 estrena la versió televisiva de *Crims*

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

LA MALA RECEPTE DE L'IMMOBILISME

La regulació dels preus dels lloguers és un debat sobre la taula. A l'Estat, perquè els socis de govern no acaben de posar-se d'acord amb el que era un dels pactes sobre els quals es va articular la coalició. A Catalunya, perquè una llei parlamentària ha acabat amb recursos judicials i, per tant, és sobre la taula dels tribunals. Mentre el debat polític i judicial, barrejats massa sovint, a peu de carrer s'arriba a la conclusió que calen millors solucions que mantenir la situació com està fins ara, amb greus dificultats d'accés a l'habitatge per a les capes socials més necessitades.

Entre els debats de socis de govern i l'aturada de l'entrada en vigor de la llei catalana, les solucions per a la ciutadania estan pendents. Deu ser difícil trobar algun sentit als governs que no sigui que contribueixin a resoldre els problemes dels ciutadans. Però, pel que s'està veient ara amb les discussions al govern espanyol o amb recursos judicials, es configura un camí en el qual les respostes de les administracions públiques només fan que afegir problemes al que era el problema original.

No seria del tot just dir que les solucions són senzilles. Els interessos que es confronten a l'hora de regular el mercat del lloguer són legítims per les dues bandes, la dels propietaris i la dels llogaters. Els primers, els propietaris, estan estigmatitzats com si fossin grans capitalistes que només busquen el lucre. Per descomptat que, de propietaris d'aquest tipus, n'hi ha. Fons amb grans capitals que han adquirit habitatges amb finalitats més especulatives que d'interès social. Però no són la majoria. Dades de la Cambra de Propietaris assenyalen que a Catalunya la major part dels 500.000 propietaris d'habitatges en disposició de ser llogats tenen entre un i dos immobles, en la majoria dels casos procedents d'herències o fruit dels seus estalvis.

Però, malgrat aquesta constatació, la llei catalana que pretenia regular el preu del lloguer assenyalava que, en una seixantena de localitats catalanes, hi ha hagut un creixement sostingut clarament superior a la mitjana de tot Catalunya, o bé tenen preus de lloguer que superen el 30% dels ingressos habituals de les llars o han tingut increments

de renda tres punts per sobre de l'IPC dels últims cinc anys. Aquests són els motius pels quals la llei catalana considera que un municipi [en el cas de les nostres àrees és així per a Granollers, Mollet, Vic i Manlleu] tenen una situació del que s'anomena "mercat tens" i per tant pertocaria una intervenció pública per fixar preus de referència.

Sense entrar més al detall de la llei, l'intent del Parlament és tan senzill com complir un dels principis del mateix estatut de Catalunya que, en l'article 26 determina que "les persones que no disposen dels recursos suficients, tenen dret a accedir a un habitatge digne, per a la qual cosa els poders públics han d'establir per llei un sistema de mesures que garanteixi aquest dret".

Al voltant d'aquest principi, similar també al que recull la Constitució per a l'Estat espanyol, els passos fets fins ara han aconseguit uns resultats que les estadístiques conviden a posar en qüestió. Les xifres mostren que, mentre que a la majoria de països europeus, almenys els considerats més avançats, el lloguer està més estès, l'Estat espanyol és a la cua en quantitat d'habitatges de lloguer. A Alemanya, un 48% de la població viu en habitatges de lloguer i la majoria de països centreeuropeus estan en nivells en els quals el lloguer és la fórmula escollida en un de cada tres habitatges. L'Estat espanyol, en canvi, registra índexs que no arriben al 25%, per darrere d'altres països del sud, com Itàlia, Grècia o Portugal i només per davant de països de l'Est.

El que ve a explicar aquest indicador és que a l'Estat espanyol, la fórmula de la propietat és encara força més preferida que la del lloguer i, encara que es pot considerar que hi ha condicionants socials sobre la predisposició a disposar de patrimoni, també és fàcil atribuir-ho a una regulació insuficient

del cost del lloguer.

Aquesta regulació no implica necessàriament que sigui l'Estat el que marqui quins preus ha de tenir l'habitatge. Pot haver-hi altres fórmules que vagin més enllà de la coacció sobre els propietaris i que incentivin que el parc d'habitatges es pugui posar a disposició de qui els necessita. De fet, hi ha experiències en altres països en els quals s'han pres mesures en el mateix sentit que no han estat exactament reeixides, en alguns casos perquè la mateixa intervenció estatal en el mercat provoca desajustos com llargues llistes d'espera per accedir a un habitatge. Desajustos que van en contra del sentit últim de la intervenció estatal, com és facilitar la emancipació dels joves o la taxa de fertilitat –tots dos amb efectes econòmics favorables però que no es poden materialitzar si els preus dels pisos estan massa alts–. En aquest sentit, bonificacions tributàries o mesures coercitives contra els propietaris de pisos que portin massa temps efectivament buits, serien un pas en la línia de propiciar que l'oferta d'habitatges fos més elevada i la temptació d'imposar rendes elevades es reduís. També en el mateix sentit, la intervenció pública en la promoció d'habitatges apuntaria en la mateixa direcció d'incrementar l'oferta.

Aquestes i altres mesures esperen mentre els governs de torn es discuteixen i mentre les lleis ja aprovades topen amb recursos judicials.

Els debats haurien de ser més profitosos perquè la urgència per a la ciutadania i per aconseguir els efectes beneficiosos d'una política que faciliti l'accés a l'habitatge és cada vegada més perceptible. Calen decisions perquè si alguna cosa deixa clara l'experiència és que per a la ciutadania la pitjor de les solucions és deixar les coses com estan.

INDICADORS

Menor inversió estrangera

La inversió estrangera va caure a Catalunya el 22,7% durant l'any de la pandèmia i va quedar en 2.966 milions d'euros, segons dades de la Secretaria d'Estat de Comerç del Ministeri d'Indústria. És la xifra més baixa registrada a Catalunya des de l'any 2012. Al conjunt de l'Estat, la inversió internacional va arribar el 2020 a 23.823 milions d'euros, el 0,8% menys que un any abans.

Emprenedoria en salut

Les empreses emergents (*start-ups*) del sector de la salut a Catalunya van sumar el 2020 inversions per valor de 226 milions d'euros, el doble que la xifra assolida dos anys abans. Les dades corresponen a un informe que han elaborat les entitats Biocat i Catalonia Bio & Healthtec. Les operacions més grans es concentren en els subsectors biotecnològic i de tecnologies mèdiques.

ALEGRIA INTERIOR

Eulàlia Robert, directora de PNL Barcelona

Comunicar bé va bé

Sovint les persones, durant el dia, anem passant per diferents moments i estats d'ànim.

I de què depèn que ens trobem bé en un moment determinat i no tan bé al cap d'una estona?

Hi pot haver múltiples factors que influeixen en la nostra sensació de benestar, un dels quals és el nostre grau de consciència i de comprensió de nosaltres mateixos i de les altres persones, és a dir, com ens comuniquem amb nosaltres mateixos i amb els altres.

Per exemple: rebo una trucada de telèfon i sento que m'han interromput en un moment d'alta concentració en una tasca important. Si m'adono que el fet d'atendre aquesta trucada m'ha distret i m'ha tret del meu estat de concentració, ja és un primer pas en la presa de consciència. Si, a més, m'adono que he respost per un impuls i la conversa podia haver esperat, em puc sentir una mica enfadada amb mi mateixa, però si reconec aquest

enuig o malestar, vaig entenent tot això que s'està generant en el meu interior: pensaments, emocions, debats interns, judicis sobre la meva actuació, etc.

Si finalment, per a una pròxima ocasió, valoro si respondre o no, llavors s'ha completat un circuit d'autoexploració i autocomprensió, amb un aprenentatge final. Estic millorant la comunicació amb mi mateixa i recupero el meu estat de benestar.

Tot un èxit, entendre les nostres pròpies motivacions, valorar les conductes que posem en pràctica i aprendre per a una propera vegada.

La bona comunicació comença per un mateix.

Situacions similars es poden donar quan interactuem amb altres persones. Aquí comprendre bé el que ens passa i, a més, el que pot estar passant a altres persones requereix una mica més d'atenció en els intercanvis de missatges.

D'una banda, la pràctica de l'escolta activa, des d'un estat de calma, curiositat, evitant judicis i preguntant aquells aspectes de la conversa que no hagin quedat prou clars són imprescindibles per a una bona entesa. Això requereix pràctica. I també requereix ser conscient del que succeeix, passant d'una manera d'actuació en *pilot automàtic*, gairebé inconscient, a una manera serena i més present. Aquest estat de "presència" i d'estar conscient en el moment (aquí i ara) afavoreix la comprensió entre les persones. A més, evita malentesos, cosa que facilita el fet d'arribar a acords i solucions consensuades.

La programació neurolingüística, mitjançant estratègies de modelatge, d'estratègies d'exploració de com interpretem el nostre entorn ens aporta comprensió de com captem i processem internament el que passa al nostre voltant. L'aprenentatge i la pràctica d'aquests models i estratègies ens aporta criteris senzills, pràctics i eficaços per millorar la nostra comunicació.

Quan ens entrenem a estar presents i conscients del que ens importa, de les nostres emocions, de les nostres necessitats, del que entenem en les situacions que vivim, anem aprenent a comunicar-nos de forma cada vegada més eficaç.

Comunicar bé va bé, oi que sí?

L'HORÒSCOP

Roser Bona

Del 26-03-2021 a l'1-04-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

Us retrobeu amb una vella amstat i recordeu el passat. Et ve de gust un canvi d'imatge o potser fer dieta. Algú posa el seu ull en tu perquè desprens un fort magnetisme.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Moment d'entrebancs al sector econòmic, tingues paciència. Com més tinguis controlats els documents importants, millor. Gaudeixes en solitud de moments de pau i silenci.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Si dubtes amb la teva orientació professional, no et precipitis. Nous companys a la feina, poden fer el teu dia a dia més divertit. Et sents força inspirat a escriure.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Pots sentir-te engabiada i voldràs fer un canvi d'aïres, encara que no sigui gaire lluny. Darrerament potser no descances tan bé, compte amb l'estrès i l'abús d'excitants.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Si tens parella, entreu en una etapa de més estabilitat i compromís. Tens interès per l'estudi i cerques la millor opció per a tu. Parles de les teves pors amb un bon amic.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

La parella podria donar-te una romàntica sorpresa. Una persona que coneixes, no és el que sembla, però tu ja ho intueixes. A la feina, vés amb compte a parlar massa.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Mercuri i Neptú a Casa VI, inclinen a canvis al sector laboral que et poden deixar una mica confós. Adoptes nous hàbits de salut per assolir l'equilibri físic i emocional.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

Pots estar idealitzant una persona que t'atrau. Serà millor passar a l'acció per saber si realment sou compatibles. Amb els fills caldrà tenir una mica més de paciència.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

La conjunció Sol/Venus continua portant oportunitats en el sector afectiu i, fins i tot, pots triar. Augmenta el teu poder personal i podries mostrar-te una mica orgullós.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

Mercuri i Neptú activen la teva imaginació. Flai-xos o moments de molta intuïció i clarividència. Si vius estressat, l'element aigua serà el teu aliat per relaxar-te.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

En aquests dies pots estar més inspirat. Sentiràs que et venen grans idees mentre passeges. Una persona t'atrau i ara pots trobar les paraules adequades per apropar-t'hi.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

El Sol i Venus a Casa II, et poden sorprendre i rebries uns diners, amb els quals ja no comptaves. Un familiar i tu podeu tenir un moment tens al parlar de temes delicats.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Salvany

‘Los traductores’

De Régis Roinsard

Nomes els faltava als traductors saga literària entre els *best-sellers* i les traduccions fent de “tapadores” (*negres* amb perdó). I hi ha tapadores de les tapadores. Aquesta pel·lícula reuneix diferents traductors, des de xinesos a hindús, per a una ultrasecreta traducció a la qual al final se li desfermen totes les pàgines. Haurien pogut ser 12 o 20, i configurar un mètode Grönholm on volen repetir allò que el samurai mai és més fort que el diccionari.

El que podria haver estat un interessant film de lingüística francesa, dirigit per Régis Roinsard, en la seva fase mes actual d’anàlisi, esdevé un batibull angoixant, una oportunitat perduda com les de sons de les paraules. Un bon càsting físic, interpretatiu no se sap per què, ja que la majoria no tenen quasi paper a part de posar la cara per Corea, per exemple. Entrebancats al final en una trama que complica, sense emoció, l’acció. Més que buscar en tot moment els fets investigats, el guió, pensant-se que és la Christie, ens fa

sospitar de tothom. El que pretenia ser el *best-seller* del cinema de terror acaba com un banal film de sèrie B. Somnolent més que literari i que permet escapolar-se uns minuts de la realitat, maleït *thriller* literari. Tota aquesta disbauxa de lletres, paràgraf i punts a part cinematogràfics, el tradueixen per l’espectador quan els donen veus Lambert Wilson, Olga Kurylenko, Ricardo Scamarcio, Sidse Babett Knudsen, Eduardo Noriega, Lawther Alex, Anna Maria Sturm, Frederic Chau, Maria Leite (els nou de nacionalitats diferents) més la curiositat del retorn de Patrick Bauchau. Participa en la traducció universal del tercer volum d’una trilogia que trenca motllos i multituds, en màxim secret i per això els confinen en un búnquer de luxe, on han d’estar fins que acabin. Però, ai les xarxes! Apareixen 10 pàgines en forma de tast a internet per una filtració. L’editor sap que ha estat un d’ells i està disposat a tot per descobrir-lo.

‘Dardara’

De Marina Lameiro

Marina Lameiro és la barquera que rema contracorrent amb el documental desenfrenat de Berri Txarrac, banda de rock basca que després de 25 anys decideix dissoldre’s. El seu cantant i portaveu, Gorka Urbizu, en el *musical* compositor, guitarra i vocalista, explica

les seves lletres i les reflexions que pretenia amb elles. El grup compleix el que sembla ser que és un comiat dels músics davant dels seus fans. Com en un puzle, comencen a viure unes vides que no semblen les seves i han d’enfrontar-se a un futur de bogeria.

OFERTA CULTURAL

V. Bigas / T. Terradas

ALBERT LLIMÓS

Guillem Roma estrena el seu nou disc a L’Atlàntida

Guillem Roma presenta ‘Kiribati’.

L’Atlàntida, Vic. Dissabte 27 de març 20h.

Guillem Roma no ha parat durant la pandèmia i ara li arriba el moment de presentar el seu darrer disc, *Kiribati*. Ho farà acompanyat d’una banda formada per Miquel Sospedra, Dídac Fernández, Guillem Plana i la seva germana Marta.

Recordant Robert Gerhard

Aniversari de Robert Gerhard. Amb el pianista Miquel Villalba. Teatre Auditori de Granollers. Divendres 26 de març, 19h .

El pianista ha recuperat la *Sonata per a viola i piano* i l’ofereix en primícia en aquest concert.

Universos ambulants a Sant Esteve

1a Trobada d’Universos Ambulants. Diferents espais de Sant Esteve de Palautordera. Divendres, dissabte i diumenge. Diverses companyies de circ participen en aquesta primera trobada amb una vintena d’espectacles.

Teatre i ciència a Tona

‘Valentina Quàntica’ amb Companyia Anna Roca.

Sala La Canal, Tona. Diumenge 28 de març, 17h.

Espectacle familiar de caire divulgatiu que reivindica el paper de les dones en la ciència.

CINECLUB

‘Smuggling Hendrix’

Xipre-Alemanya-Grècia, 2018.

Dir.: Marios Piperides.

Yiannis és un músic desvalgut que està a punt d’anar-se’n a Xipre a la cerca d’una vida millor amb el seu únic company de viatge, el seu gos. Però els seus plans es trunquen quan l’animal travessa la frontera i entra en territori turc. Desesperat per fer-lo tornar cap a ell haurà d’utilitzar algun mètode més enllà de la legalitat.

CINECLUB VIC
30 de març, 20h
L’Atlàntida
VO subtitulada

‘14 días, 12 noches’

Canadà, 2019. Dir.: Jean-Philippe Duval.

La filla adolescent d’Isabelle mor en un tràgic accident. Un any després, i encara commocionada per l’experiència, Isabelle torna a l’orfenat vietnamita amb l’esperança de tornar-se a connectar emocionalment amb la seva filla Clara a través de la seva terra natal. Inesperadament, Isabelle es troba amb la mare biològica de la seva filla i juntes busquen la manera de continuar endavant.

AC GRANOLLERS
26 i 28 de març, 19h
Cinema Edison
VO subtitulada

CINEMES

GODZILLA VS KONG

EUA 2021. Dir. Adam Wingard. Amb Kyle Chandler. Ciència ficció. Godzilla i Kong, dues de les forces més poderoses d'un planeta habitat per tota mena d'aterridores criatures s'enfronten en un espectacular combat que sacseja els fonaments de la humanitat. Monarch s'embarca en una missió d'alt risc i posa rumb cap a territoris inexplorats per descobrir els orígens d'aquests dos titans, en un últim esforç per tractar de salvar dues bèsties que semblen tenir les hores comptades sobre la faç de la Terra.

IMMUNE

EUA 2020. Dir. Adam Mason. Amb K.J. Apa, Sofia Carson i Demi Moore. Drama. Any 2024. Han passat dos anys des que una pandèmia mundial va assolir el món. El virus Covid-23 ha fet una nova i perillosa mutació amb un 50% de mortalitat que obliga els governs a ordenar un nou confinament mundial. Nico és un repartidor que ha desenvolupat una poc comuna immunitat al virus, la qual cosa li permet

continuar treballant. Nico vol estar al costat de la seva parella Sara, però per això haurà de superar la llei marcial i enfrontar-se a gent perillosa, poderosa i molt desesperada.

LIBERTAD

Espanya 2021. Dir.Enrique Urbizu. Amb Bebe i Isak Férriz. Western. Ambientada a Cadis en els primers anys del segle XIX. La protagonista, Lucía La Llanera, després de gairebé dues dècades tancada acusada de bandolerisme, és alliberada al costat del seu fill Juan, a qui va donar a llum a la presó. La seva llibertat durarà poc, perquè la mare i el fill es veuran inclosos en una guerra oberta dirigida pel Governador de Cadis contra els bandolers de la zona.

LOS TRADUCTORES

França 2019. Dir. Régis Roinsard. Amb Lambert Wilson i Olga Kurylenko. Thriller. Nou traductors, de nou nacionalitats diferents, són contractats per traduir l'últim llibre d'una trilogia, per la qual cosa han de romandre en un búnquer de luxe sense contacte

amb el món exterior. Quan les primeres 10 pàgines del manuscrit apareixen publicades en línia, el treball somiat es converteix en un malson; el lladre és un d'ells i l'editor farà el que sigui necessari per desemmascarar-lo.

MONSTER HUNTER

EUA 2020. Dir. Paul W.S. Anderson. Amb Milla Jovovich i Tony Jaa. Acció. Després del nostre món hi ha un altre: un món de monstres perillosos i poderosos que governen els seus dominis amb una ferocitat mortal. Quan la tinenta Artemis i els seus lleials soldats són transportats del nostre món al nou món, la impertorbable tinenta rep el cop de la seva vida. En la seva desesperada batalla per sobreviure contra enormes enemics amb poders increïbles i atacs imparables i repugnants, Artemis s'unirà a un home misteriós que ha trobat la manera de defensar-se.

NOMALAND

EUA 202. Dir. Chloé Zhao. Amb Frances McDormand, Linda May i David Strathairn. Drama. Una dona, després de perdre-

ho tot durant la recessió, s'embarca en un viatge cap a l'Oest americà vivint com una nòmada en una caravana. Després del col·lapse econòmic que va afectar també la seva ciutat en la zona rural de Nevada, Fern agafa la seva camioneta i es posa en camí per explorar una vida fora de la societat convencional com a nòmada moderna.

RAYA Y EL ÚLTIMO DRAGÓN

EUA 2021. Dir. Paul Briggs i Dean Wellins. Animació. Ambientada en el sud-est asiàtic, la cinta segueix la història de Raya, una nena d'un gran esperit aventurer que viu en un regne anomenat Kumandra. Aquest llunyà i recòndit territori està habitat per una civilització mil·lenària. Cinc són els clans que formen aquesta terra coneguda com la del drac i Raya, amb l'objectiu de retornar l'equilibri a la seva terra, serà l'encarregada de trobar l'últim dels dracs en l'aventura més gran de la seva vida.

TOM Y JERRY

EUA 2020. Dir. Tim Story. Amb Cloë Moretz.

Animació. Tom i Jerry, el gat i el ratolí més populars de la història de l'animació, tornen a retrobar-se. Però aquesta nova adaptació és en una ubicació diferent, ja que Jerry s'ha instal·lat en el millor hotel de Nova York, el qual està preparant "les noces del segle". L'arribada del ratolí està causant certs inconvenients que poden arruïnar aquest gran esdeveniment. Per això, Kayla, la planificadora d'aquest esdeveniment, decideix contractar Tom per a atrapar Jerry. D'aquesta manera, comença una batalla sense límits entre el gat i el ratolí que podria destruir la carrera de Kayla, les noces i, fins i tot, l'hotel. Mescla d'imatge real i animació.

UN EFECTO ÓPTICO

Espanya 2020. Dir. Juan Cavestany. Amb Carmen Machi i Pepón Nieto. Comèdia. Alfredo i Teresa són un matrimoni de Burgos que viatja a Nova York amb la intenció de desconnectar i fer tots els plans que surten a la guia. Però només d'aterrar comencen a percebre senyals, subtils i no tant, que en realitat no són a la ciutat que els van vendre a l'agència. On són llavors?

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	Raya i l'últim drac	-	17.00	-	-
	El padre	-	20.00	17.00 i 20.00	-
MANLLEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal de Gràcia	Terra de telers	-	-	19.00 (Cicle Gaudí)	-
RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Las señoritas de Rochefort	-	19.00 (VOSE)	-	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Terra de telers	19.30 (Cicle Gaudí)	-	-	-
	Tom i Jerry	-	17.15 i 19.30	17.15 i 19.30	18.00
VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
L'Atlàntida	Smuggling Hendrix (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
VIC		Divendres	Dissabte i diumenge		Dilluns i dimarts
Sucre	Tom i Jerry	16.20 i 20.00	16.20 i 20.00		16.20 i 20.00

Tom y Jerry	15.40 i 18.15	11.45 (dg.), 15.40 i 18.15	15.40 i 18.15
Libertad	15.45 i 19.45	15.45 i 19.45	15.45 i 19.45
Godzilla vs. Kong	16.05, 17.45 i 20.05	11.30 (dg.), 16.05, 17.45 i 20.05	16.05, 17.45 i 20.05
Monster hunter	15.45, 17.45 i 20.10	11.40 (dg.), 15.45, 17.45 i 20.10	15.45, 17.45 i 20.10
Nomaland	16.10, 18.25 i 20.05	11.50 (dg.), 16.10, 18.25 i 20.05	16.10 i 18.25
Nomaland (VOSE)	-	-	20.05
Los traductores	15.35 i 19.45	15.35 i 19.45	15.35 i 19.45
Inmune	20.30	14.30 (dg.) i 20.30	20.30
El padre	20.25	20.25	20.25
Relic	18.15	18.15	18.15
Minari. Historia de mi familia	18.15	18.15	18.15
Raya y el último dragón	17.55	17.55	17.55
Raya i l'últim drac	15.50	11.50 (dg.) i 15.50	15.50
Raya y el último dragón (3D)	17.35	11.15 (dg.), 13.25 (dg.) i 17.35	17.35
La última gran estafa	-	11.40 (dg.)	-
Los Croods 2: una nueva era	-	11.35 (dg.)	-

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
L'Esbarjo	Mrs. Lawry e hijo	-	20.00	19.00	-
	Oeconomia	-	-	-	20.00 (Documental del mes)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Alhambra	Las brujas de Roald Dahl	-	16.00	11.30	-
	El agente topo	18.00	18.00	16.30 i 20.30	19.45
	Minari. Historia de mi familia	19.45	19.45	18.15 (VOSE)	-
	La pasión en el arte	-	-	-	18.00
	Raya i l'últim drac	-	-	-	16.00

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dimarts
Edison	14 días, 12 noches	19.00 (VOSE)	18.00	19.00 (VOSE)	-

GRANOLLERS		De divendres a dimarts (diumenge matinal)
Ocine	Trolls 2: Gira Mundial	11.30 i 16.00
	Godzilla vs Kong	17.45 i 20.00 / 11.30 i 15.45
	Los Croods 2: una (...) (Atmos)	11.45, 16.00 i 18.00
	Minari. Historia de mi familia	19.45 / 11.30 i 15.45
	Monster hunter (Atmos)	12.00, 16.00, 18.00 i 20.00
	Tom y Jerry	11.30, 16.15 i 18.15 / 12.00, 15.45, 17.45 i 19.45
	Relic	20.15
	Nomadland	11.45 i 16.15 / 18.00 i 20.10
	Inmune	18.30 i 20.15 / 12.00 i 15.35
	Un efecto óptico	17.20 / 20.10
	Wonder Woman 1984	19.00
	En guerra con mi abuelo	11.45, 16.30 i 18.30
	El padre	20.20
	Hasta el cielo	17.50
	Las niñas	11.45 i 15.30
	Pequeños detalles	17.20 i 19.45
	Zapatos rojos y los siete trolls	12.00 i 15.30
	Libertad	17.15 i 19.40
	La maldición de Lake Manor	15.45
	Los traductores	11.45, 17.45 i 19.45

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORITZONTALS: 1. O és una vaga de fam o una anorèxia conseqüent / 2. Corregeixo: és menor, però no del tot. A Nemea era perfectament natural / 3. Contenen un secret. Entre ell i Pineda en Foix matava el monstre que no deia. Gran mestre de l'automobilisme americà / 4. Ajudo cavallerosament (i en part com un traïdor). Element decoratiu a la mesquita en forma de candela / 5. Doblegat (tot i que no prou reflectit). La més honesta del planeta / 6. Pilar prim. El clàssic malalt del fetge. Un gos sense os / 7. Alerta que la sàvia està trasbalsada. Dolenta, més que dolenta: damnosa / 8. Dona un toc d'alegria al romesco. Mitjana estadística d'aparença bàrbara / 9. Si fas un capmàs amb el cànem tindràs un fons com aquest. Al coixí d'en Terenci Quílez Oliva / 10. Sóc la demostració que tothom pot estudiar a l'ESO. Eren molt seus, aquests vells germànics / 11. Article de pell. Xaruc i carregat de nafres. Viu en el desert / 12. Hidrocarbur originari del Pireu. Fa l'amor amb una flor i es deixa xuclar per un bec / 13. Apropaments als preus de producció. Nuet no, lligat.

VERTICALS: 1. Reptar sense necessitat d'arrossegar-se. O maca o meuca / 2. Manera de fer pròpia de les destil·leries. Del sistema que ens deixa amb la boca oberta / 3. Són de sa majestat. No arriba ni a un. Una grega amb poca roba / 4. Afers d'homes. Connexions sense cables / 5. Acaba morint a la platja d'Argentona. Enviament destinat a una altra mesa. Surt guanyant amb el substitut / 6. Imitar la funció del soc. Quina impressió, la primera moció presentada per correu electrònic! / 7. Rem que no fa per mi. Revolt a dreta i esquerra a la carretera, generalment inútil. Dels roïns a les runes / 8. No és equitatiu que el tinguin a la clínica. Caps de bestiar llestos per tondre / 9. L'assignatura que els de FP estudien de forma menys racional. Si les nues s'amaguen és que en tenen costum / 10. Lliure empresa. Espai tancat (amb dues passades de cinta?). Q tal com sona / 11. Incapacitat per en Pere (per triplicat). Bolet que de gran darà llet / 12. Tu, em vaga de fer un joell d'or i coure, com els precolombins. Antic georgià emancipat per fer-se joguina.

SUDOKUS

AMIC

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: mitjana

			7	2	4	5		
	5						3	
			5					6
	4			8	6			
9	1	3				7	6	8
	8					3		5
6			4			1	8	
8	3		6	9				
4		2			8			

Dificultat: fàcil

	2				8			
3			5				6	
	8		4	2		5	3	
	5			7		3	4	8
4	3	6					2	
	7		2			6		
				8	2	4		
5		8	7		4		9	6
		3					8	

SOLUCIONS

4	7	2	1	5	8	6	9	3
8	3	1	6	9	2	4	5	7
6	9	5	4	7	3	1	8	2
2	8	6	9	1	7	3	4	5
9	1	3	2	4	5	7	6	8
5	4	7	3	8	6	9	2	1
1	2	4	5	3	9	8	7	6
7	5	9	8	6	1	2	3	4
3	6	8	7	2	4	5	1	9

Dificultat: mitjana

2	4	3	9	6	5	7	8	1
5	1	8	7	3	4	2	9	6
6	7	1	8	2	4	5	3	
8	7	9	2	4	3	6	1	5
4	3	6	8	5	1	9	2	7
1	5	2	6	7	9	3	4	8
7	8	1	4	2	6	5	3	9
3	9	4	5	1	7	8	6	2
6	2	5	3	9	8	1	7	4

Dificultat: fàcil

13	A	C	O	S	T	O	S														
12	P	I	R	E	I	N	S	E	C	T	E										
11	E	L	C	R	O	S	A	X													
10	P	A	L	E	S	O	S														
9	C	A	N	E	M	A	S														
8	R	O	M	E	D	I	A	N	A												
7	A	V	I	S	A	N	O	C	I	V	A										
6	I	C	I	R	O	T	I	C													
5	F	L	E	C	T	I	T														
4	A	I	D	O	O	C	A	R	A	B											
3	S	T	G	A	R	I	C														
2	E	S	M	E	N	O															
1	D	E	S	N	O	D	R	I	M	E	N	T									
	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12									